

5. Derzhavnyi ansambl tantsiu Ukrainy. – Tsentralnyi derzhavnyi arkhiv-muzei literatury i mystetstv Ukrainy, m. Kyiv (TsDAMLM Ukrainy). – F. 643, op. 5, spr. 40, ark. 14.
6. Lytvynenko V. A. Zrazky narodnoi khoreohrafiі : [pidruchnyk] / V. A. Lytvynenko. – Kyiv/Pasyutinskaya V. M. Volshebnyi mir tantsa : [kniga dlya uchaschihsya] / V. M. Pasyutinskaya. – Moskva : Prosveschenie, 1985. – 223 s. Pasyutinskaya V. M. Volshebnyi mir tantsa : [kniga dlya uchaschihsya] / V. M. Pasyutinskaya. – Moskva : Prosveschenie, 1985. – 223 s. : Alterpres, 2007. – 468 s.
7. Pasyutinskaya V. M. Volshebnyi mir tantsa : [kniga dlya uchaschihsya] / V. M. Pasyutinskaya. – Moskva : Prosveschenie, 1985. – 223 s.
8. Pavlo Virskiy: [zhyttievyy i tvorchy shliakh] / uporiad. : Yu. V. Vernyhor, Ye. I. Kosenko. – Vinnytsia : Nova Knyha, 2012. – 320 s.: il.
9. Stanishevskiy Yu. O. Pavlo Pavlovych Virskiy / Yu. O. Stanishevskiy. – Kyiv : Derzh. vyd-vo obrazotv. mystets. i muz. lit-ry URSR, 1962. – 46 s.: il.
10. Traditsiya / Vsemirnaya entsiklopediya: Filosofiya / glavn. nauch. red. i sost. A. A. Gritsanov. – Moskva : ACT; Minsk : Harvest. – Sovremennyi literator, 2001. – 1312 s.

ПАЦУНОВА Л. К. Разножанровая подготовка балетмейстера-педагога как необходимая составляющая в системе современного хореографического образования.

В статье рассматривается структура деятельности балетмейстера-педагога в разножанровых хореографических коллективах, раскрывается содержание и функции его деятельности.

Ключевые слова: балетмейстер-педагог, хореографический коллектив, структура деятельности балетмейстера, народно-сценический, украинский народно-сценический, современный, спортивно-бальный танец.

PACUNOVA L. K. Different genre preparation of ballet-master of teacher as a necessary constituent is in the system of modern choreographic education.

The article deals with the content, structure and functions of a choreography teacher's work in multi-genre dance groups.

Keywords: choreography teacher, dance team, structure of a ballet master's work, Ukrainian folk-stage, modern, sport and ballroom dancing.

УДК 792.82-057.87

Путіліна Т. М.

МІСЦЕ КЛАСИЧНОГО ТАНЦЮ У ФОРМУВАННІ ТВОРЧОЇ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТІВ-ХОРЕОГРАФІВ

У статті розглянуто місце класичного танцю у хореографічному мистецтві та його значення як важливого компоненту у хореографічній освіті. Визначено місце класичного танцю у формуванні творчої особистості студентів-хореографів. Розуміння мистецтва – це творчий процес співпереживання та інтерпретації, що носить активно діалогічний характер і дає змогу особистості не тільки прилучатися до культурних цінностей, а й самовизначатися у світі культури, включатися в її творення, удосконалюючи власний духовний світ.

Ключові слова: класичний танець, формування творчої особистості, балет, музика та хореографія.

Усі жанри хореографії, в тому числі і народний танець, і сучасні танці, в тій чи іншій мірі використовують елементи класичного танцю.

Класичний танець – це система рухів, покликана зробити тіло дисциплінованим, рухливим і прекрасним, перетворює його в чуйний інструмент, слухняний волі балетмейстера і самого виконавця. Вона вироблялася з тих пір, як балет став рівноправним жанром музичного театру, який формувався шляхом довгого та ретельного відбору, відшліфовування різноманітних виразних рухів і положень людського тіла. Він вбирав в себе досягнення різних, починаючи з глибокої давнини, народних танців, пантомімних дій-мистецтва мимів та жонглерів, рухів трудових та побутових. Його основа і головний виражальний засіб, животворний ґрунт для становлення і професійного вдосконалення виконавського та балетмейстерського мистецтва, виховання майбутніх артистів. Це також пластична мова, в якій відображено безліч захоплюючих, зворушливих, поетичних історій, казок, героїчних та ліричних легенд, новел, поем

Терміном “класичний танець” користується весь балетний світ, позначаючи їм певний вид хореографічної пластики, на якому осягаються тонкощі балетного мистецтва. Це велика гармонія поєднання рухів з класичною музикою. Пізнаючи класичний танець, ми пізнаємо хореографічне мистецтво в цілому, необхідне для того, щоб “виліпити” зі звичайного перехожого тіло танцівника.

Саме на уроках класики в хореографічних колективах здійснюється постановка, зміцнення і подальший розвиток усього рухового апарату дітей. Учні, які займаються класичним танцем, добре розвиваються фізично, набувають струнку поставу, красиво і легко рухаються.

Одна з основних завдань, що стоять перед педагогом хореографом – пробудити справжній інтерес до класичного танцю, долучити учнів до його краси. Педагог на уроках не тільки вчить, а й виховує учнів естетично.

Класичний танець користується великою популярністю в усьому світі, так як це основа будь-яких видів танців і система виразних засобів хореографічного мистецтва. На цьому уроці осягаються тонкощі балетного мистецтва. Це велика гармонія поєднання рухів з класичною музикою. Навчання класичному танцю включає в себе: вивчення основних позицій рук, ніг і постановки корпусу, ознайомлення з професійною термінологією, історією розвитку балету, постановку маленьких класичних форм: етюдів, адажіо, варіацій і т.д. Неодмінні умови класичного танцю: виворітність ніг, великий танцювальний крок, гнучкість, стійкість, обертання, легкий високий стрибок, вільне і пластичне володіння руками, чітка координація рухів, витривалість і сила. Поділ на елементи, систематизація та відбір рухів

послужили основою школи класичного танцю. Вона вивчає групи рухів, об'єднаних загальними для кожної групи ознаками: група обертань (*pirouette, tour, fouette*), група присідань (*plie*), група положень корпусу (*attitude, arabesque*) та інші.

У кожному мистецтві техніка виконання і художнє виконання танцю має велике значення. Ці якості можуть бути досягнуті лише в результаті послідовної і систематичної підготовчої навчальної роботи. Щоб бути гарним і виразним, рух має бути правильним, вільним, невимушеним. Оволодіння танцювальними рухами дається лише в процесі систематичного тренування, тіло людини набуває стрункість, стає більш міцним і гнучким, а рухи його - гармонійними і закінченими.

В основі навчальної танцювальної підготовки учня лежить система підготовчих вправ класичного танцю. Він вважається головним у процесі підготовки виконавців. І це закономірно, оскільки класичний танець і його школа класичний танець освіта бальний

Навчання класичного танцю - особлива форма навчання, де знання тут же втілюються в практику: пояснення, демонстрація, виконання. Для педагога важливо побудувати навчання учнів на їх активній участі. Перед першим заняттям педагог повинен розповісти про виразності класичного танцю, про обов'язкову узгодженість рухів.

Заняття класичним танцем найбільш важкі, вимагають великих фізичних і психологічних зусиль, часу і праці. Для досягнення позитивного результату, педагогу необхідно пробудити в учнях вогник творчого змагання та ініціативи.

Атмосфера позитивного емоційного настрою від занять досягається не тільки від успішно виконаного завдання, приємної втоми від уроку, відчуття своєї сили, а й від похвали педагога.

На уроках класики виховується музикальність учнів - здатність слухати музику. Поняття музикальність включає в себе кілька складових.

По-перше, це здатність узгоджувати свої рухи з музичним ритмом. Кожний музичний твір має свій ритм, засобами вимірювання якого є метр - будова музичного такту і темп - швидкість виконання і характер музичного твору. Учні повинні засвоїти: музичний ритм це не простий, механічно точний рахунок часток часу, але виразний компонент танцю. Спочатку учні повинні добре освоїти найпростіші музичні та хореографічні ритми розміром на 2/4 (дві чверті) і 4/4 (чотири чверті). Потім варто переходити до вивчення більш складних ритмів - 3/4 (три чверті), 6/8 (шість восьмих) і т.д. Навчання має будуватися на поступовий перехід від повільних темпів до швидких.

По-друге, це свідоме сприйняття теми-мелодії і втілення її в танці.

По-третє, це вміння чути інтонації музичної теми.

Музика та хореографія повинні стати для учнів єдиним об'єктом уваги. Музика повинна бути не тільки ритмічною опорою руху, але внутрішнім стимулом до дії. Школа класичного танцю - це система не тільки фізичного,

але і розумового виховання, вона направлена на формування духовного багатства, фізичної досконалості, самодисципліни. Методика класичного танцю диктує свої правила поведінки педагогові в класі. Він повинен володіти витримкою і доброзичливістю, умінням вселити і підтримувати в учнях відчуття упевненості в свої сили. Він повинен бути авторитетом, тобто сам бути упевненим в правоті своїх дій і володіти великою танцювальною практикою, ніколи не виходити з рівноваги, проявляти максимум доброзичливості – одним словом, любити свій предмет і своїх учнів.

Важливим є не просто творчий розвиток особистості, а виявлення і розкриття її неповторності та унікальності, становлення її як яскравої творчої індивідуальності.

У педагогічно-хореографічній підготовці майбутніх педагогів доцільно використовувати також вчення Р. Лабана, М. Вігман про ритм і динаміку, згідно з яким, індивідуальність людини виявляється в тому, що вона має свій індивідуальний ритм і динаміку руху, яка їй найбільше підходить. Об'єднання у русі в одну систему фізичних якостей, почуттів і розуму, хаосу й порядку дозволяє оцінити характер та індивідуальні особливості людини.

Оскільки в танці почуття виражаються точніше й конкретніше, ніж у словах, то він, на переконання Н. Голосової, В. Лабунської та В. Сталіна, як жоден інший вид мистецтва передає у кінесико-проксемічних паттернах інформацію про три головні компоненти міжособистісних стосунків, що виступають координатами емоційного ставлення людей один до одного: 1) аффіліація (симпатія – антипатія); 2) домінування – підпорядкування (повага – неповага); 3) залученість – відсутність (близькість віддаленість). Виходячи з цього, вчені роблять висновок, що танець становить собою "ідеальну" модель для вивчення, розвитку та зміни стосунків між партнерами. У зв'язку з цим ми розглядаємо оволодіння "мовою" танцю як один з найбільш ефективних шляхів розвитку комунікативних якостей майбутнього педагога професійного навчання, формування в нього здібності через контакт та експериментування зі своїм тілом переходити до контакту з іншими студентами-танцівниками. Найкращі можливості для цього забезпечують, на переконання дослідників хореографії, парні чи групові танці, в яких встановлюється дуже тісний невербальний емоційний зв'язок між партнерами.

Пропоновані студентам танцювальні вправи можуть мати найрізноманітніший зміст і форму: спонтанний танець, парний чи груповий структурований танець, танець-самовираження, танцювальні ігри, пантоміми, імпровізації, танцювально-експресивний тренінг, та ін. Усі вони спрямовуються на висловлення у виразному емоційному русі:

– своїх внутрішніх відчуттів, що допомагають зрозуміти себе й свій внутрішній стан;

– емоційного стану партнера, що дозволяє краще зрозуміти його;

- спільного емоційного переживання від взаємодії партнерів у танці; відчуття “м’язових радощів”;
- своїх танцювальних фантазій тощо.

Причому, якщо завдання одного студента полягає в тому, щоб у своїх рухах якнайзрозуміліше передати свій меседж іншим, то завдання інших – у тому, щоб розшифрувати це послання, якнайточніше описати або віддзеркалити його внутрішній стан, почуття, емоції, бажання та прагнення.

Хореографічний навчально-виховний процес є важливою складовою загальної освіти, оскільки він справляє величезний вплив на формування індивідуальності вихованця. Дослідниця креативного потенціалу хореографії Т. Морозовська вбачає мету занять хореографією у навчанні учнів сприймати та розуміти мистецтво, розвитку їхніх здібностей та здатності до творчості, збагаченні їхнього чуттєвого сприйняття себе та навколишнього світу через відчуття свого тіла, розширення його фізичних можливостей; створенні позитивного образу “Я”, оптимістичної “Я–концепції”, формуванні необхідних соціальних навичок тощо.

У дитячому хореографічному колективі комплекс елементів класичного танцю може бути обмежений. Слід уникати недбалості у виконанні. Треба прагнути не так до кількості проучених рухів, скільки до якості виконання цих елементів. Тільки в цьому випадку учень зрозуміє, що необхідно наполегливо працювати, і легких шляхів тут немає. Ось чому заняття класичним танцем забезпечують виховання в учнів волі, цілеспрямованості, вміння працювати і досягати поставленої мети.

Художній образ, що лежить в основі танцю, розкриває, з одного боку, об’єктивну картину дійсності, а з другого – суб’єктивне, індивідуальне бачення її виконавцем, тобто, створюється в процесі художнього узагальнення через індивідуально неповторну, емоційно насичену форму. Адже, як справедливо стверджувала Л. Еспенак, рух без почуттєвого вираження – є усього лише фізичною вправою. Водночас, через тренування моторики стимулюється й відбувається психологічний розвиток особистості, гармонізація тіла, почуття та інтелекту. Оскільки творча індивідуальність становить собою гармонійну єдність усіх цих якостей, то танець є ефективним засобом її формування.

Цей вид мистецтва з повним правом можна назвати мистецтвом пластичним. Його матеріалом слугує саме людське тіло, яке, ніби оживлена музикою скульптура, естетично довершено втілює у своїх граційних рухах гармонію тіла й душі людини, її зовнішню та внутрішню красу.

Урок класичного танцю органічно поєднаний з музикою, яка є важливим компонентом у хореографічному вихованні. Без урахування тісного взаємозв’язку музики й танцю, без розуміння її образного та емоційного змісту неможливо досягти справжньої виразності виконання. Ось чому музичне оформлення вправ і комбінацій повинно бути різноманітним і якісним. Навчальний та концертний репертуар як засіб виховання повинен спрямовуватися на розвиток творчої особистості,

оскільки в процесі цієї роботи відкриваються великі можливості для розвитку танцювальності, виразності виконання, виховання творчого ставлення до вивчених рухів і вправ. Важливим принципом роботи є використання мінімуму танцювальних елементів при максимумі їхніх різноманітних поєднань, велика кількість яких створить враження новизни і дасть простір фантазії студентів.

Структура уроку класичного танцю, що проводиться зі студентами педагогічних вишів – майбутніми керівниками хореографічних колективів, дещо різниться від занять у спеціалізованих навчальних закладах. Цей урок містить вправи класичного екзерсису з музичним супроводом: вправи біля станка, посередині зали та *allegro*; екзерсис на пальцях у педагогічному виші не вивчається. Це пов'язано зі специфічним контингентом студентів хореографічної спеціалізації, які до вступу до університету займалися різними видами хореографії (бальними, народними танцями, сучасними напрямками тощо).

На заняттях з класичного танцю на заключному етапі хореографічного навчання (останній рік) у педагогічному виші особливу увагу приділено роботі над розвитком координації в усіх частинах уроку.

Головні завдання хореографа: зробити тіло слухняним інструментом передачі внутрішнього стану та емоцій особистості і водночас, дати людині відчуття “м'язової радості” у процесі виконання танцю; гармонізувати її тіло й душу у танцювальному русі; навчити її вільно володіти мовою тіла у процесі хореографічної імпровізації, самостверджуватися у танці, виявляючи свою творчу волю і неповторну індивідуальність.

Розв'язання цих завдань уможлиблюється завдяки потужному креативному потенціалу хореографічного мистецтва.

Останній виявляється у здатності танцю засобом впливу на естетичні почуття розвивати в особистості художні й творчі здібності; збуджувати її фантазію та стимулювати пошук власних хореографічних засобів її втілення; заохочувати творчу активність людини, викликати в неї бажання експериментувати зі своїм тілом, імпровізувати на задані хореографічні теми; знімати м'язове, емоційне та психічне напруження і завдяки цьому отримувати сенсорне задоволення від відчуття свого власного тіла, його гнучкості та краси.

У зв'язку із цим важливо пам'ятати, що танцювальний рух, який несе в собі естетичне начало, неможливо нав'язати ззовні або засвоїти лише механічно (технічно). Він повинен виходити “від танцюриста”, від його власної людської індивідуальності, від форми його тіла, фігури, статури тощо. Тому танок двох осіб, на переконання А. Дункан, у жодному випадку не повинен бути тотожним, а ритм і рухи танцю мають природно гармонувати з “індивідуальним тілом” та “індивідуальною душею” танцівника: “Нову школу танцю повинні складати ті рухи, які перебувають у найтіснішій гармонії з досконалою формою людського тіла і які самі повинні розвивати й вдосконалювати тіло людини”. Видатна хореограф

підкреслювала, що у своїй школі вона не буде вчити дітей рабському наслідуванню її рухів, а навчить їх своїм власним рухам: “В загалі, я не стану примушувати їх (учнів – розрядка авт.) завчати певні форми, навпаки, я буду намагатися розвинути у них ті рухи, які властиві їм... Танцівниця майбутнього буде жінкою, тіло й душа якої розвинуться у такій гармонії, що рухи тіла стануть природним проявом її душі... Її ознака – піднесений дух у безмежно вільному тілі...”.

Класичний танець самостійно та безперервно розвивається, втілюючи у собі багатовіковий досвід балетних шкіл усього світу. У ньому є все – досконалість форм, віртуозність обертань, витонченість жанрово-побутових образів, життєві фарби, ігрова виразність польотів і зупинок, стрибків і падінь. Класична хореографія виховує як танцюриста, так і глядача, закладає естетичні основи моральності, краси. Спадщина класичного танцю важлива, не тільки тому, що вона сама по собі цінна, естетична, абсолютна, саме вона багато в чому визначає пошуки нових шляхів, нові відкриття, знахідки – це відправна точка більшості сучасних танцювальних напрямків. Саме тому навчання танцям, на наше глибоке переконання, має починатися саме з основ класичної хореографії.

Танець не тільки тішить, але й також приносить користь глядачам, добре їх виховує, багато чому навчає. Танець витончує погляди красивими видовищами, захоплюючи слух найчарівнішими звуками і показуючи прекрасну єдність душевної та тілесної краси. Мистецтво класичної хореографії незамінне в якості підготовки для тих, хто хоче освоїти будь-який з численних видів танцю. Заняття хореографією дуже важливі і корисні не тільки для тих, хто прагне до вершин балетного мистецтва. Вони незамінні в якості підготовки для тих, хто хоче опанувати будь-який з численних видів танцю. Хореографія допомагає в боротьбі з м'язовими болями, проблемами з хребтом, виправленням дефектів ніг, постави. Класика – це основа будь-якого танцю, без цієї основи не буде максимальної виразності танцю. Людина, яка займається хореографією, завжди вигідно відрізняється в натовпі “простих обивателів” стрункістю, підтягнутістю, витонченістю і грацією у рухах.

Танець – мистецтво пластичне. Тіло виконавця є засобом вираження ідей, думок, змісту танцювального твору. Тому, чим краще він буде ним володіти, тим вірніше, яскравіше й виразніше стане його танцювальна мова.

Говорячи про культуру виконання танцювальних постановок учасниками самодіяльних колективів, ми маємо на увазі під цим поєднання виразності виконання, музикальності, свободи і закінченості жесту, танцювальної техніки. Регулярно проведені навчально-тренувальні заняття є неодмінною умовою творчих успіхів колективу. Без цих занять, обмежуючись тільки роботою над репертуаром, не можна добитися високої танцювальної техніки, виразного виконання. Відсутність тренувальних вправ, перш за все, відбивається на техніці виконання: рухи рук

танцюристів будуть одноманітні, скуті, позбавлені виразності. Щоб оволодіти високою виконавською майстерністю класичного танцю, необхідно пізнати та засвоїти його природу, його засоби вираження, його школу.

Найкращим прикладом того, яким повинно бути виконавське мистецтво класичного танцю, може слугувати творчість Галини Уланової. Щоб оволодіти виразними жестами актора балетного театру, необхідно проникнути в суть, природу і взаємозв'язок виконавських елементів класичного танцю.

Як показує практика, усі напрямки сучасного танцю ускладнюються внесенням до них різних обертань і поворотів на підлозі, в повітрі. Якісне виконання неможливо без певної підготовки. А класичний танець, є необхідною базовою основою для красивого виконання не тільки класичних па і піруетів, а й багатьох інших стилів і напрямів сучасного танцю (джаз-модерн, контемпорарі тощо). При отриманні знань на базі класичного танцю, тіло людини починає прекрасно розуміти і відчувати манеру виконання і лексику усіх напрямків сучасної хореографії, дозволяє приручити тіло діяти в незвичному для себе режимі фізичних навантажень, а кожен рух і найменший жест наповнюється красою і виразністю.

Якщо людина займається тільки бальним танцем, або східним, іспанським чи циганським, стилем диско або брейк-дансом, або ще якимось стилем - вона буде володіти тільки одним цим жанром. Але якщо танцівник має хоча б три класи класичної хореографії, то він зможе танцювати і схід, і фламенко, і все вище перелічене. Природно те, що треба буде навчитися манері виконання, яка і забарвлює рухи у конкретний стиль. В іспанському танці поворот кисті і кут ліктя, піднятий корпус і опущена голова видає "Іспанію". І це видно по одній тільки позі, ще без руху! У "сході", ті ж пози і рухи виконуються по іншому.

Напрямок класичного танцю можна назвати вершиною хореографії. В принципі усі інші напрями базуються, саме, на засадах класичного танцю. Постановка рук, ніг, корпусу, тренажі і т. д. – це екзерсис класичного танцю. Якщо в якій-небудь танцювальній школі не вчать основ класичного танцю – це все що завгодно, але не хореографія. Без навичок основ класичного танцю не можливі ні краса, ні правильність танцювальних рухів, ні грація виконання танцю. Не випадково в багатьох Західних університетах і коледжах вводять обов'язкове заняття класичним тренажем, навіть багато англійських футбольних клубів теж ввели у себе на тренуваннях заняття "класикою". Класичний танець розвиває гнучкість, силу, грацію, красу тіла.

В роботі ми прослідують, що саме класичний танець, впливає на формування сценічної культури, яка не завжди знаходиться на належному рівні. І саме засоби класичного тренажу сприяють формуванню виконавської культури хореографічних колективів.

Таким чином, розвивальна функція класичного танцю полягає у його спроможності забезпечувати гармонію фізичного і духовного, естетичного,

художнього та творчого розвитку майбутнього педагога професійного навчання; сприяти вдосконаленню його сутнісних сил, творчих якостей і здібностей, зростанню внутрішніх потенціалів, розвитку пізнавальної активності та емоційної чутливості, естетичних потреб і смаків, стимулюванні прагнення до самовдосконалення.

Крім того, танець сприяє фізичному розвитку студентів, зміцнює їхній опорно-руховий апарат й покращує поставу, формує їхні художньо-пластичні здібності. Це надає йому винятково важливого значення в умовах сучасного інформаційного суспільства, яке все більше "прив'язує" молодь до комп'ютера, зумовлюючи її гіподинамію й фізичну недорозвиненість. Впровадження танцю до процесу майбутніх педагогів наряду із заняттями спортом, фізкультурою, шейпінгом, аеробікою чи бойовим гопаком сприятимуть оздоровленню студентської молоді, а також естетизації навчально-виховного процесу сучасних професійно-педагогічних закладів освіти. Здійснювати це доцільно, на нашу думку, передусім, у позанавчальній гуртковій роботі (гуртки бального й сучасного спортивного танцю, ансамблі народного танцю, клуби брейк-дансу, гуртки бойового гопаку та ін.; у культурно-мистецькій діяльності (Танцювальний марафон, конкурси бального, спортивного, народного та ін. танців, танці з викладачами закладу (за аналогом Танців із зірками), підготовка танцювальних номерів для концертів студентської самодіяльності тощо), а також шляхом відновлення фізкультурних чи спортивно-танцювальних п'ятихвилинок між навчальними парами, упродовж яких студенти разом із викладачами виконували б під музику фізичні й танцювальні вправи з метою зняття фізичного та психологічного напруження, зменшення втоми, зміни видів діяльності.

Отже, загальна мета хореографічного виховання на сучасному етапі полягає в наданні молоді основ загальної хореографічної підготовки для розвитку творчих здібностей і вираження власної особистості в хореографічній творчості мовою хореографічного мистецтва.

Путилина Т. М. Место классического танца в формировании творческой личности студентов-хореографов.

В статье рассмотрены место классического танца в хореографическом искусстве и его значение как важного компонента в хореографическом образовании. Определено место классического танца в формировании личности студентов-хореографов. Понимание искусства – это творческий процесс сопереживания и интерпретации, носит активно диалогический характер и позволяет личности не только приобщаться к культурным ценностям, но и самоопределяться в мире культуры, включаться в ее создания, совершенствуя свой духовный мир.

Ключевые слова: классический танец, формирования личности, балет, музыка и хореография.

PUTILINA T. M. A place of classic dance is in forming of creative personality of students of choreographers.

In the article the place of classic dance in a choreographic art and his value is considered as an important component in choreographic education. The place of classic dance is certain in forming of personality of students-choreographers. Understanding of art is a creative process of soperezhvaniya and interpretation, carries actively dialogic character and allows personality to be not only attached to the cultural values but also constitute oneself in the world of culture, join in its creations, perfecting the spiritual world.

Keywords: classic dance, formings of personality, ballet, music and choreography.

УДК 377.1: 378.1

Ростока М. Л.

НАУКОВА ПРЕАМБУЛА ЗАПРОВАДЖЕННЯ ТЕХНОЛОГІЙ ВИПЕРЕДЖАЛЬНОГО РОЗВИТКУ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ

У статті розкривається наукова преамбула запровадження технологій випереджального розвитку майбутніх педагогів професійного навчання в умовах сучасного навчального закладу. Випереджальний характер навчання представляється як концепт у проектуванні та реалізації означених технологій. Аналізується науковий доробок сучасних вчених і педагогів-новаторів, наголошується на необхідності формування відповідного інформаційно-освітнього середовища підготовки педагогів професійного навчання з врахуванням як педагогічного, так і галузевого спрямування їхньої майбутньої діяльності. Підкреслюється значущість інноваційної підготовки педагогічних кадрів в епоху розбудови інформаційного суспільства з врахуванням впливу глобалізаційних трансформацій. Пропонується альтернативний перелік сучасних технологій яким треба навчати майбутніх педагогів професійного навчання. Акцентується увага на інтегративному підході запровадження технологій випереджального розвитку майбутніх педагогів професійного навчання – комплексному навчанні як педагогічним, так і виробничим технологіям.

Ключові слова: технології випереджального розвитку, педагог професійного навчання, підготовка педагогічних кадрів, інформаційно-освітнє середовище.

Зосередження уваги на підготовці педагогів професійного навчання у контексті сучасної соціально-економічної освітньої політики України є актуальним. А ґрунтовне вивчення, об'єктивна оцінка, докорінне осмислення перспектив та впровадження кращих надбань науки дає змогу урахувати накопичений досвід при організації реформаційних процесів сучасної професійної освіти, що пов'язані з переосмисленням прогресивних ідей минулого та реалізацією їх у професійних навчальних закладах з поглядом у майбутнє.

Вирішити проблему підвищення якості професійної підготовки майбутніх педагогів професійного навчання у відповідності з